

eller Stedbørn, omhandles i det næste Stykke af § 7, og i samme Stykke har jeg talt om det Tilfælde, at den sidste Bruger har efterladt sig andre Slægtninge uden at efterlade sig enten Børn, Svigerbørn eller Stedbørn. Jeg har her været noget i Tvivl, og denne Tvivl vil jeg strax udtale for det ærede Thing. Jeg har ikke været i Tvivl om, at ogsaa for dette Tilfælde maatte og skulde en Trediedeel af Kjøbesummen indbetales i Statskassen, men jeg har derimod tvivlet om, hvorvidt der burde aflortes noget, eller om Staten skulde udbetale hele denne Trediedeel ogsaa i dette Tilfælde, hvor andre Slægtninge, men ikke Børn, Svigerbørn eller Stedbørn vare de Vedkommende. Jeg har som sagt haft Tvivl om dette Punkt, og jeg venter, at de forskjellige Meninger, der kunne være herom, ville komme frem. Endelig er der i sidste Stykke af Paragraphen ogsaa foreslaaet en Bestemmelse, som det forekommer mig er hensigtsmæssig. Naar den Paagjældende frivillig giver Afkald paa sin Aldkomst, saa er der jo ikke nogen Tvivl; men naar den sidste Bruger ikke har efterladt sig Noget om, hvem han vil, at den omtalte Pengefum skal tilflyde, og de Regler, der ere opstillede i Loven, skulde træffe paa en Person, om hvilken det var givet, at han var aldeles ude af Stand til at bestyre Gaarden eller ialfald med den Pengefum, han fik, at skaffe sig et selvstændigt Eihverv, hvorvidt skulde han da have Noget? Jeg mener, at naar Fortrinet skulde ramme en Saadan, som det var klart for Alle ikke nogenfinde kunde komme i en selvstændig Stilling eller Bedrift, — Enhver veed, hvad jeg figter til, — saa vilde Hensigten med Udbetalingen af denne Trediedeel til Fæsterens Efterladte ikke naaes, dersom i slige Tilfælde denne Trediedeel skulde udbetales til ham. Forat Hensigten ogsaa i dette Tilfælde skal kunne opnaaes, mener jeg, at den næste i Rækken maatte træde op og blive den, der fik denne Deel. Men Banskælgigheden ligger i at faae afgjort, naar et saadant Tilfælde er tilstede, og dette har jeg ikke paa nogen Maade

troet at kunne henvise til en Dvirgheds Resolution. Jeg har haft Erfaring for, at det er noget betænkeligt at overlade Afgjørelsen til Dvirgheden; naar f. Ex. Dvirgheden gjør en Mand umyndig, da er mangen Gang den Paagjældende fuldstændig uvidende om, at der har været Tale om, at han skulde gjøres umyndig, og faaer det ikke at vide, førend Decretet er givet. En saadan Afgjørelse indeholder saaledes ikke nogen Betryggelse, og derfor mener jeg, at Afgjørelsen maatte skee ved en Retsskjendelse. Denne § 7 har jo en saadan Bestemmelse, at det ærede Ting vil see, at jeg er villig til at modtage de Forbedringer og Forandringer i Forslaget, som Thinget maatte tiltræde, thi jeg erkjender, at der maaffee kan stiges Afskilligt mod mit Forslag; jeg har kun præsteret det, der efter min Overbeviisning var det Bedste i saa Henseende. Jeg kommer nu til § 8. Ogsaa denne er jo i den fuldeste Samklang med Nr. 2 i den saa tidt nævnte Overenskomst, hvor det hedder, at dersom de Paagjældende selv kunne komme overeens om Gaardens Overdragelse enten til Livsfæste eller til 50aarig Forpagtning eller til Arvesfæste med Ret til at sælge og pantsætte, eller til Selveiendom, da er dette dem usormeent. Det er dette, jeg har forsøgt at udtrykke i § 8. Begyndelsen af Paragraphen lyder saaledes: „Den, som ifølge § 7 vil have Krav paa det Beløb, Staten har tilstaaet Fæsterens Efterladte, anmelder dette for Forddrotten senest en Maaned efter den indtraadte Fæstledighed.“ Der staaer „senest en Maaned;“ thi som oftest vil jo den Vedkommende kunne gjøre denne Anmeldelse strax. I de fleste Tilfælde vil der jo ikke være nogen Tvivl om, hvem der er den Berettigede. Men det kunde jo dog tænkes, at der var nogen Tvivl; imidlertid maa denne ialtfald kunne høves inden 4 Uger. „Kan Forddrotten, — hedder det endvidere — derefter komme overeens med ham om Gaardens Overdragelse i Genhold til den bestaaende Lovgivning enten til Livsfæste eller 50aarig Forpagtning eller